Здравейте, докторе! Писмото ми е до вас, защото убедена съм – само вие ще може да разплетете този сложен лабиринт, наречен объркана женска душа. Става въпрос за моята душа. Съпругът ми, с когото сме заедно вече 11 години, е доста надарен и се любим сравнително редовно. Но дали защото е малко по-груб в действията си (в никакъв случай обаче не ми причинява болка или нещо, което не искам), или за друго, и аз не знам - се влюбих в друг мъж. Той е безумно нежен, мил, галантен, пълна негова противоположност. Дори понякога се чудя с какво толкова ме привлече. Много съм объркана и не знам по кой път да хвана, а не бих искала и с двамата. От никой обаче не мога да се откажа.
Мира

Здравейте Мира,
Простете, че ще започна моя отговор до Вас с един малко сух цитат. Това е едно определение на човешката любов, написано от професор Кирил Василев през 1976 година в неговият трактат за човешките любовни взаимоотношения. "Любовта", Издателството е „Наука и изкуство", София. И така на страница 368 на тази книга четем: "Любовта е комплексно, изключително дълбоко физиологично и психологично преживяване на човека. То възниква и се развива като вътрешно състояние на индивида под непосредственото въздействие на външни дразнители, които играят ролята на стимуланти."! Според мен формулировката на професора е много точна, но пак повтарям малко суха и скучна. И точно за това ще използвам един друг негов цитат в тази му книга. На страница 232. Ето го:

Че сърце глава не пита,
То е птичка дяволита,

Дето иска, се пилее,
Дето иска, там ще пее!...

Познахте вече, сигурен съм. Тези думи са написани от перото на самия Яворов!

Чак сега, според мен картинката взе да става ясна. Ами затова вие самата днес се чудите как да излезете от тази картинка с много, много неизвестни, без да загубите нищо. Хем така и хем иначе. Не аз не съм моралист и нищо човешко не ми е чуждо. И затова у мен няма и капчица критика към Вас. Но пък съвет не мога да Ви дам тъй като по принцип – на пациентите си давам само идеи. Тъй като животът им си е техен и аз нямам никакво право да им се бъркам.

Но нека най–напред да видим защо се е стигнало до тази ваша дилема. И така... срещнали сте се със съпруга си. Харесали сте се и по взаимно желание сте станали семейство. И това вече 11 години. Като се казва много сол и хляб сте изяли заедно. Помните ли какво пееха Богдана и мъжът до нея сега – Стефан. Ето припевът от тяхната знаменита песен „Чифт обувки": „Знаем си и вкусът на целувките и дребничките си измами, стана ли сме като чифт обувки и все си вървим двамата..."!

Дотук добре. Казвате, че съпругът Ви е надарен. Още по-добре. И редовно се любите двамата. Прекрасно... Ама народът ни казва ...ако е много добре, то не е на добре. Защо така? Имало е нещо, което въпреки всичкото добро в интимния Ви живот е липсвало. Или пък е пречело. Сетих се, Вие го казахте: "...той е малко груб в действията си...". Мисля, че става въпрос за неговите действия, когато се любите с него в леглото. Не е достатъчно нежен с Вас. Ами сега? Сега сте намерили нежността при друг мъж, в неговото легло. Тоест, намерила сте точно това което Ви липсва! Пак ще кажа добре.
И сега ще налея малко вода във воденицата на моите колеги, психолозите. Те разделят мъжете на две основни групи. Тип „Дон Жуан" и тип „Казанова", като любовници.

Мъжът тип „Дон Жуан" люби жената, като природна даденост, която би следвала да му достави неговото лично мъжко удоволствие. И от тук той е малко по-недодялан, като любовник. Търси само своето и го постига без да даде много нежни ласки и милувки.

Защото няма време за това.

При мъжът тип „Казанова" нещата в любенето със съответната партньорка стоят малко по-друго. Целта на такъв мъж не е неговото задоволство, а най-напред жената до него да получи своето хубаво в това любене. И затова той е нежен, много мил, галантен и много търпелив.

Мисля, че колегите са прави. Но пък аз си имам и своето мнение. А то е –нищо не пречи на един мъж от категорията „Дон Жуан" да премине в категорията „Кавалерът Казанова"! Нищо не пречи! Стига да обича жената до себе си. Ама и жената до него би следвало да си го поиска това. И да си го поиска с много нежен глас и без натяквания. Защото човек се учи, докато е жив. Даже и в любенето.
И сега, каква е ситуацията при Вас? Намерила сте и мъжът „Дон Жуан" и мъжът „Казанова". Като се казва всеки допълва другия. И на Вас Ви е хубаво. Още по-добре! Но нали сега пред Вас стои въпросът „А сега накъде и с кого от тях?". Е, затова сега, ама хич не Ви е добре. И не искате да губите.

Не, аз в никакъв случай няма да Ви кажа „Изберете този, защото..." или пък „Изберете другия защото....". Това ще си го направите Вие самата. Но преди това би следвало да си отговорите на следните въпроси. Ще ги кажа подред.
И така най-напред са въпросите от първия възможен вариант за Вас: „Мога ли да продължа напред, като запазя това статукво? Мога ли? Ако мога – докога? И какво ще се получи ако този факт стане известен на съпруга ми, а и не само на него? Тоест какви ще са последиците и за мен и за семейството ми и за близките ни?". Защото човек не живее сам на този свят?! И тук правилото „Млада бях излъгах се..." съвсем няма да важи, като оправдание.

По нататък следват въпросите: „Ако избера приятеля – това добро ли ще е за мен? А защо ще го избера? Ами мил и нежен е с мен, като никой друг до сега! Но докога ще бъде такъв, ако заживея с него? Дали ще можем да бъдем семейство? Дали? Защото аз го познавам само от времето когато се любя с него. А какъв е той в останалото време? Какъв? Дали можем да бъдем равностойни партньори с него в съвместния ни живот? Толкова ли е добър в своята професия, че да мога аз като жена, като негова жена, да разчитам на него? Дали, защото ме познава само като негова любовница, ако когато сме вече заедно възникнат проблеми ще можем да ги решаваме заедно? Дали? Дали след като се събера с него, той вземе да стане много ревнив към мен? Това, защото аз вече съм изневерила веднъж (има такава приказка, че никой не обича предателите и той ще вземе да се страхува, че и на него мога да му изневеря)! Дали?" И

тогава може да се питам: „А къде отиде любовта и нежността? Къде? Защото любовта си е любов и нежността си е нежност, ама живият живот иска и още много неща и когато тази любов и нежност си отидат – каква става тогава? Пак ли ще бъдем като чифт обувки?" Ако Вие, госпожо, си отговорите на всичките въпроси дотук и с една положителност, то тогава какво чакате – идете при приятеля си! Но ако има поне един Ваш отговор с отрицателна нотка, тогава много ще сбъркате, ако го сторите това!

Разбира се, че има и втори вариант. Но и тук има следните въпроси. Мога ли да оставя приятеля си и да науча съпруга си да се люби като него? С много нежност и любвеобилност. Мога ли да го накарам, ей така отново съпругът ми да се отнася с мен, все едно че вчера сме се запознали? Мога ли да го накарам в нашето ежедневие да се случват много хубави неща. Които да ни радват и стоплят двама ни – мен и него? Мога ли? Ако мога, тогава какво правя при приятеля си? След като съм щастлива със съпруга си! А?

Та докато писах за втория възможен за Вас вариант, взех та се сетих и за възможен трети. На пръв поглед е малко фантастичен. Но знае ли човек?

Представям си следното. Така става, че двамата Ви мъже се запознават. Да кажем абсолютно случайно. А може е да не е случайно. Но станат приятели и то много добри. Тогава и тримата решавате да бъдете заедно в леглото. Нито ще сте първите, нито последните.
Това е. Мисля, че все пак успях да Ви помогна мъничко. А сега, нека завършим днешната ни среща с онова, с което я започнахме. Разбира се с ЛЮБОВТА. И днес, с това заглавие Ви срещам с поетесата Росица Колукова от София:

Любовта не е песен безкрайна,
Тя е сбор от различен вид песни
И съдбата, принцеса потайна,
Пази думи, на нас неизвестни.

Песни страстни или романтични,

Ту пък бурни, ту кадифе,
Ту са просто неземно лирични,
Ту горчиви са като кафе.

Оцелее ли, те възпяват
Любовта, любовта, любовта....
Тя е силна, щом няма раздяла
И родее се с вечността.

Любовта, чуден наниз словесен,
Той е нейният ореол.
И във наниза – песен след песен
Се оформя корона. В престол.

От небесни звезди сядат двама
И насищат света с красота.
Любовта без духовна измама
И отвъд продължава така...

И така госпожо, как беше? Как беше онова – за вкуса на целувките и за чифта обувки? Как беше?

Ама пък, песента на Богдана Карадочева и Стефан Димитров си е много хубава. Чуйте! Няма да съжалявате!

А сега една друга моя любима песен на голямата Богдана - "По-добре късно, отколкото никога".

{youtube}3JNPg0pGhM4{/youtube}

Добре е всичко, което свършва добре. Ама защо по дяволите, чак накрая се сетих за нещо много важно? Защо? Види се взех да остарявам. Защото забравям. Но ето го това, което забравих. Слава Богу, че се сетих за него. И то е - когато говорим и пеем за чифт обувки, нали става въпрос за две обувки, а не за три...

д-р Илия Врабчев - сексолог, психотерапевт